

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/39/2019
Identifikačné číslo spisu: 8811211335
Dátum vydania rozhodnutia: 22.04.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:8811211335.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu C. Y., nar. X. S. XXXX, G. XXXX/XX, E. L. P., štátne občianstvo SR, zastúpený ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA - JUDr. STANISLAV KAŠČÁK, s.r.o., Ulica 1. mája 1246, Vranov nad Topľou, proti žalovanému W.. I. C., nar. XX. I. XXXX, L. Y. XXXX/XX, E. L. P., štátne občianstvo SR, o zaplatenie 1.000 €, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 7Cob/44/2018-369 z 25. septembra 2018, takto

rozhodol:

I. Dovolanie odmieta.

II. Žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd vo Vranove nad Topľou (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 27. novembra 2017 č. k. 11Cb/103/2011-314 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 1.000 € v zmysle ustanovení §§ 135a a 122 Obchodného zákonníka ako škody spôsobenej konateľom porušením spoločenskej zmluvy za rok 2010.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že aktívne legitimovaným subjektom na podanie predmetnej žaloby je výlučne samotná poškodená spoločnosť alebo jej veriteľ, teda nie spoločník či konateľ ako taký. So zreteľom na uvedené konštatoval, že správne by ako žalobca mala byť označená obchodná spoločnosť a v jej mene by mal návrh podať spoločník spoločnosti, ktorý aj spoločnosť v spore zastupuje. Uviedol, že označenie žalobcu je chybné a nezodpovedá zákonu. Súd prvej inštancie poukázal aj na ďalšiu závažnú skutočnosť, a to, že žalobca prestal byť spoločníkom spoločnosti LPH Vranov n/T, s.r.o., tým došlo k strate jeho oprávnenia konať v mene spoločnosti v zmysle § 122 ods. 3 Obchodného zákonníka, skutočnosť ktorá predstavuje ďalší dôvod pre zamietnutie žaloby. Pre úplnosť súd prvej inštancie dodal, že žalobu považuje za nedôvodnú pre nepreukázanie splnenia zákonných predpokladov pre vznik nároku na náhradu škody. Konštatoval, že náhrady škody je možné sa domáhať iba v prípade, že skutočne vznikne, nestačí, aby, i keď reálne, iba hrozila. Výpoveď svedkyne W.. N. a ani jej správu z nahliadnutia do účtovníctva nepovažoval súd prvej inštancie za dôkaz preukazujúci vznik škody a ani existenciu príčinnej súvislosti medzi porušením povinnosti a vznikom škody. Výpoveď

svedkyne vyhodnotil ako subjektívne hodnotenie veci, činnosti spoločnosti, účtovných operácií a podnikateľskej činnosti uvedenej spoločnosti. Súd zdôraznil, že bremeno tvrdenia ako aj dôkazné bremeno spočíva na poškodenom, teda na žalobcovi. Konštatoval, že žalobca neuviedol príčinnú súvislosť medzi akým porušením povinnosti a vznikom akej škody žalovaný zodpovedá za škodu pri výkone funkcie s odbornou starostlivosťou. Zdôraznil, že z hľadiska naplnenia príčinnej súvislosti nemôže stačiť len všeobecná úvaha o možných následkoch konania žalovaného, ale príčinná súvislosť musí byť postavená na istote. Žalobca ani len neidentifikoval základné náležitosti podstatné pre uplatnenie nároku na náhradu škody, neidentifikoval aké porušenie, pri ktorom konkrétnom zmluvnom vzťahu vytýka, aký malo dôsledok takéto porušenie na vznik nejakej škody, aká bola príčinná súvislosť a aká bola výška škody. Konštatoval, že žalobca nemôže požadovať škodu v sume 1.000 € s tým, že presne nevie uviesť, akým konkrétnym konaním vznikla. Znalec môže preskúmať len už dané konkrétne veci, skutočnosti, vzťahy, vzájomné súvislosti a posudzovať ich. Upriamil pozornosť na to, že pokiaľ ide o porušovanie povinnosti konateľom podľa § 135a Obchodného zákonníka, ide o osobitnú situáciu, ktorá sa líši od situácií podľa tvrdenia žalobcu, o ukraľovaní druhého spoločníka. Vo všetkých prípadoch, kedy žalobca poukazuje na prípady ukraľovania jedného spoločníka na úkor druhého, ide o vzťah spoločník verzus spoločník. V súvislosti so škodou súd prvej inštancie zdôraznil, že škoda musí vzniknúť samotnej spoločnosti, nie žalobcovi, ktorý tvrdí, že ho žalovaný ukraľuje na jeho nárokoch. V súvislosti s námietkami žalobcu, že mu nebolo umožnené nahliadnuť do účtovníctva, súd prvej inštancie uviedol, že mu toto v zmysle zákona umožnené bolo a z predložených listín vyplýva, že žalobca sa sám nezúčastňoval zasadnutí valného zhromaždenia ako to potvrdzujú jeho ospravedlnenia. Nevyhovel návrhu na doplnenie znaleckého dokazovania v rozsahu desiatok, možno stoviek obchodných transakcií a to s poukazom na hodnotu žalovanej sumy, zásadu hospodárnosti konania a doplnením dokazovania vyvolané neúnosné náklady. Výrok týkajúci sa náhrady trov odôvodnil úspechom žalovaného v konaní a odkazom na § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP.

3. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu napadnutým rozsudkom rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a rozhodol, že žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100%.

4. V odôvodnení rozsudku odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, jeho skutkové zistenia zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. Prisvedčil názoru súdu prvej inštancie, že z ustanovenia § 122 ods. 3 a 4 Obchodného zákonníka nepochybne vyplýva, že sporovou stranou na strane žalobcu vo veciach takejto povahy (uplatňovanej náhrady škody proti konateľovi obchodnej spoločnosti) je obchodná spoločnosť, ktorá je súčasne subjektom, ktorému takéto škoda vznikla. Spoločník takejto spoločnosti je oprávnený v takýchto veciach konať len v mene spoločnosti a nie je legitimovaný na podanie žaloby vo vlastnom mene, teda nemôže v súdnom konaní vystupovať ako sporová strana (v danom prípade v pozícii žalobcu). Za správny považoval odvolací súd aj ďalší záver súdu prvej inštancie, že žalobca stratil svoju aktívnu legitimáciu na podanie žaloby (aj keď mala byť v mene obchodnej spoločnosti), nakoľko na základe rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou, vydaného pod sp. zn. 10Cb/64/2009, bola zrušená jeho účasť v obchodnej spoločnosti LPH Vranov n/T, s.r.o. Keďže nie je v súčasnosti spoločníkom tejto obchodnej spoločnosti, nemá legitimáciu na vystupovanie v tomto konaní v mene tejto obchodnej spoločnosti a na tomto závere nemení nič ani okolnosť, že si žalobca uplatňuje nároky, ktoré vznikli ešte v roku 2010, kedy spoločníkom tejto obchodnej spoločnosti ešte bol. Poukázal na ustanovenie § 122 ods. 3 a 4 Obchodného zákonníka, z ktorého jednoznačne vyplýva, že na konanie v mene obchodnej spoločnosti v predmetných veciach je legitimovaný len spoločník tejto obchodnej spoločnosti. V súvislosti s argumentáciou žalobcu uvedenou v odvolaní, a to, že má právo uplatniť si uvedený nárok z dôvodu, že je veriteľom obchodnej spoločnosti LPH Vranov n/T, s.r.o., konštatoval, že § 135a Obchodného zákonníka upravuje samostatnú skutkovú podstatu odôvodňujúcu možnosť uplatnenia náhrady škody, ktorá je však rozdielna od uplatňovaných nárokov v zmysle § 122 ods. 3 a 4 Obchodného zákonníka, na ktorých žalobca postavil žalobu. Zdôraznil však, že podmienkou aplikácie § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka je nemožnosť uplatniť si nároky patriace veriteľovi obchodnej spoločnosti priamo proti obchodnej spoločnosti. Nemožnosť uplatniť si vymáhanú, pomerne nízku sumu 1.000 €, priamo proti spoločnosti označil za málo

pravdepodobné. Výrok týkajúci sa náhrady trov odôvodnil úspechom žalovaného v odvolacom konaní a ustanoveniami §§ 396 ods. 1, 255 ods. 1 a 262 ods. 2 CSP.

5. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie v zmysle § 421 písm. a/, b/ CSP, ktorým žiadal, aby súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Namietal, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil. Nie je pravdou, že žalobca uplatňoval náhradu škody vo svojom mene, ale urobil tak v mene obchodnej spoločnosti LPH Vranov n/T, s.r.o. Výplýva to aj z jeho označenia v žalobe „C. Y., s dodatkom ako spoločník v mene spoločnosti LPH Vranov n/T s.r.o.“. Ak sa jednalo o odstrániteľnú vadu, teda ak mal súd prvej inštancie a potom aj odvolací súd pochybnosti ohľadne úplnosti označenia účastníka konania, mali žalobcu vyzvať, aby svoje nepresné, neúplné označenie v žalobe upresnil. Ani jeden súd takto nepostupoval, hoci mu to ukladal Občiansky súdny poriadok a neskôr Civilný sporový poriadok. Upriamil pozornosť aj na tú skutočnosť, že žaloba bola podaná v roku 2011 a až v roku 2017 súd prvej inštancie začal vidieť problém v označení žalobcu, ktorý počas šiestich rokov súd prvej inštancie nespomenul. Toto pochybenie súdov označil dovolateľ za dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Odvolaciemu súdu ďalej vytýkal, že opomenul vyhodnotiť prečo, za akých okolností a akým spôsobom žalobca prestal byť spoločníkom spoločnosti LPH Vranov n/T, s.r.o. Ak by bol záver odvolacieho súdu správny, znamenalo by to, že spoločník, ktorého práva sú porušované tak závažným spôsobom, že to vytvára dôvod na súdne zrušenie jeho účasti v spoločnosti, musel by nútene zotrvať v spoločnosti, ak chce uplatniť v mene spoločnosti nárok na náhradu škody voči konateľovi, pretože inak by stratil aktívnu legitímáciu na ďalšie pokračovanie v začatom súdnom spore. Za vadu postupu odvolacieho súdu v danom prípade označil aj nevytýčenie termínu pojednávania na prejednanie odvolania žalobcu. Verejné vyhlásenie rozhodnutia by malo byť využívané iba v tých prípadoch ak nie je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to nevyžaduje verejný záujem.

6. Vo vyjadrení k dovolaniu žalovaný poukázal na to, že žalobca v dovolaní uvádza dva dôvody prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP a to bez ohľadu na skutočnosť, že použitie jedného uvedeného dôvodu logicky vylučuje použitie toho druhého. Použitie oboch dôvodov súčasne preto nie je možné. Dovolateľom uvádzaný dovolací dôvod, spočívajúci vo vadnom (procesnom) postupe odvolacieho súdu (nevytýčenie termínu pojednávania), označil za dôvod, ktorý nespadá pod ustanovenie § 421 CSP. Konštatoval, že dovolateľ uvádza dôvody prípustnosti nesystematicky, zmätočne a nejasne. V súvislosti s kumuláciou dovolacích dôvodov poukázal na uznesenie veľkého senátu občianskoprávneho kolégia NS SR sp. zn. 1VCdo/2/2017 zo dňa 19. apríla 2017, podľa ktorého je kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP a § 421 CSP neprípustná. Výslovil názor, že odvolací súd nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu posúdil správne a práve žalobca je ten, kto nesprávne aplikoval ustanovenie § 122 ods. 3 Obchodného zákonníka pri označení účastníka konania na strane žalobcu, keď si chcel žalobou uplatniť právo spoločníka zakotvené v § 122 ods. 3 Obchodného zákonníka. V súvislosti s výtkou dovolateľa, že ak sa jednalo o odstrániteľnú vadu, mali súdy dovolateľa vyzvať, aby nepresné označenie v žalobe upresnil, nakoľko im to ukladal § 43 OSP a teraz ukladá § 128 a § 129 CSP, uviedol, že v danom prípade nešlo o nepresné alebo neúplné označenie, naopak žalobca sa označil úplne a presne. Zdôraznil, že poučovacia povinnosť súdu sa týka procesných aspektov ich úkonov, súd ale nemá povinnosť, no ani oprávnenie, poučovať účastníka o jeho hmotnoprávných oprávneniach a účinkoch jeho úkonov a teda ani o tom, či a ktorý účastník má byť aktívne alebo pasívne legitimovaný, lebo by to odporovalo zásade rovnosti účastníkov konania (rozsudok NS SR z 28. novembra 2001, sp. zn. 5Cdo 130/01, nález I. ÚS 223/2013). Výslovil názor, že z vyjadrenia dovolateľa je zrejmé, že si neustále zamieňa a nesprávne stotožňuje nároky spoločnosti na náhradu škody voči konateľovi, ktorá mala spoločnosti vzniknúť z konania konateľa, a ktorú si mohol on ako spoločník v mene spoločnosti voči konateľovi uplatniť, s nárokmi fyzickej osoby, ktorej zanikla účasť v spoločnosti, na náhradu škody voči spoločnosti. Záverom uviedol, že ak by sa dovolací súd z akýchkoľvek dôvodov, napriek vyššie uvedenému, mienil zaoberať dôvodmi podľa § 421 CSP, v súvislosti s námietkami dovolateľa uvedenými v dovolaní, poukázal na kritérium hodnoty sporu, tzv. bagateľný cenzus, zavedený v ustanovení § 422 ods. 1 písm. a/ CSP.

7. Ďalším podaním zo dňa 28. januára 2020 žiadal dovolateľ dovolací súd, aby vyžiadal správu od

Finančnej správy Slovenskej republiky o stave dlhov spoločnosti LPH Vranov n/T, s.r.o. voči finančnej správe ako aj dôvodov a príčin vzniku tohto dlhu a tiež, aby vyžiadal rozhodnutie príslušného správcu dane, ktorým tento dlh vznikol.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“), ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané, zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcu treba odmietnuť.

9. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ v dovolaní odôvodňuje prípustnosť dovolania poukazom ako na existenciu vady zmatečnosti podľa § 420 písm. f/ CSP tak aj na nesprávne právne posúdenie podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP.

10. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa § 419 CSP.

11. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam (I. ÚS 4/2011). Pri zvažovaní dôsledkov zistených procesných nesprávností treba mať vždy na zreteli, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý smeruje proti už právoplatnému rozhodnutiu súdu vykazujúcemu atribúty záväznosti a nezmeniteľnosti. Dovolanie v systéme opravných prostriedkov nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď napr. uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 4Cdo/280/2013, 7Cdo/92/2012, 3Cdo/539/2014). Základná idea mimoriadnych opravných prostriedkov vychádza z toho, že právna istota a stabilita, nastolené právoplatným rozhodnutím, sú v právnom štáte narušiteľné len mimoriadne a výnimočne.

12. Úspešné uplatnenie dovolania je podmienené (primárnym) záverom dovolacieho súdu, že tento mimoriadny opravný prostriedok je procesne prípustný a až následne (sekundárnym) záverom dovolacieho súdu je, že dovolanie je aj opodstatnené. Pokiaľ dovolací súd nedospeje k uvedenému (primárnemu) záveru, platná právna úprava mu neumožňuje postúpiť v dovolacom konaní ďalej a pristúpiť až k posúdeniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska vecnej správnosti v ňom zaujatých záverov; pokiaľ by dovolací súd posudzoval správnosť rozhodnutia napadnutého procesne neprípustným dovolaním, porušil by zákon. Ak preto dovolací súd dospeje k záveru, že dovolanie je procesne neprípustné, musí tento opravný prostriedok bez ďalšieho odmietnuť (viď uznesenie najvyššieho súdu z 26. mája 2015 sp. zn. 3ECdo/154/2013).

13. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky: a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená, alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

14. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP je však limitovaná odsekom 2 uvedeného zákonného ustanovenia a taktiež aj ustanovením § 422 ods. 1 písm. a/ CSP.

15. Podľa § 422 ods. 1 písm. a/ CSP, dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení (s výnimkou sporov s ochranou slabšej strany) neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada. Na určenie výšky minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP). Podľa § 422 ods. 2 CSP na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

16. Z citovaných ustanovení vyplýva, že prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP je obmedzená nielen ustanovením § 421 ods. 2 CSP ale aj ustanovením § 422 CSP. V zmysle uvedeného zákonného

ustanovenia je dovolanie neprípustné v tzv. bagateľných veciach. Skutočnosť, či ide o bagateľnú vec je limitovaná predmetom konkrétneho konania, teda tým, o čo strane v tej ktorej posudzovanej veci ide (II. ÚS 165/2017, III. ÚS 885/2016, I. ÚS 218/2017). Ak sa jedná o bagateľnú vec, dovolací súd dovolanie odmietne bez toho, aby skúmal správnosť právnych záverov odvolacieho súdu (resp. aj súdu prvej inštancie).

17. V rozhodovanej právnej veci sa žalobca domáha zaplata peňažného plnenia v sume 1.000 €. Minimálna mzda ku dňu začatia konania (9. december 2011) predstavovala podľa nariadenia vlády č. 408/2010 Z. z. sumu 317 €. Dovolací súd konštatuje, že v posudzovanom prípade ide o bagateľnú vec, keďže nie je splnená podmienka uvedená v ustanovení § 422 ods. 1 písm. a/ CSP, v zmysle ktorej pre prípustnosť dovolania, podaného podľa § 421 ods. 1 CSP, musí výška dovolateľom žiadaného peňažného plnenia prevyšovať desaťnásobok minimálnej mzdy ku dňu začatia konania a v danom prípade uplatnený nárok - náhrada škody v sume 1.000 €, je nižší ako desaťnásobok minimálnej mzdy ku dňu 9. decembru 2011 t. j. 3.170 €.

18. V súvislosti s námietkou žalovaného, že kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP a § 421 CSP je neprípustná, poukazuje dovolací súd na novšie rozhodnutie veľkého senátu občianskoprávneho kolégia NS SR sp. zn. 1VCdo 1/2018 zo dňa 21. marca 2018, ktorý rozhodol, že kumulácia dôvodov podľa § 420 CSP a § 421 CSP je prípustná. Vzhľadom na uvedené sa dovolací súd zaoberal aj ďalším žalobcom uvádzaným dôvodom v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

19. Podľa § 420 písm. f/ CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

20. Dovolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie a ani odvolací súd nepochybili, keď postupom podľa § 43 OSP a § 128 a § 129 CSP nevyžývali žalobcu na odstránenie vady žaloby, ktorou malo byť nepresné označenie žalobcu. Dovolací súd, zhodne s konajúcimi súdmi, je toho názoru, že žalobca je v žalobe a to vyhotovenej právny zástupcom, označený spôsobom, ktorý nevyvoláva pochybnosti o tom, že žalobcom je fyzická osoba C. Y., riadne označená menom, priezviskom, bydliskom a štátnou príslušnosťou. Na tom, že nárok na náhradu škody uplatnil C. Y. nemení nič ani doplnok pridaný k označeniu žalobcu v žalobe - „ako spoločník v mene spoločnosti LPH Vranov n/T, s.r.o.“ konkretizujúci právne postavenie fyzickej osoby v spoločnosti, keď táto nebola označená spôsobom, aký vyžadoval v čase podania žaloby účinný Občiansky súdny poriadok (§ 79 ods. 1) pre prípad, že účastníkom mala byť právnická osoba. Skutočnosť, že žalobu podal C. Y. vo svojom mene potvrdzuje aj k žalobe pripojené plnomocenstvo zo dňa 1. mája 2008, udelené fyzickou osobou C. Y., s uvedením dátumu narodenia, bydliska, ktorý výslovne splnomocňuje právneho zástupcu, aby ho zastupoval a konal v jeho mene. Aj podľa názoru odvolacieho súdu bol žalobca označený presne a úplne a preto súdy nepochybili, keď ho nevyžývali na upresnenie nepresného označenia.

21. Podľa § 385 ods. 1 CSP na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

22. Za dôvodnú nepovažoval dovolací súd ani ďalšiu námietku žalobcu, že odvolací súd porušil jeho právo na spravodlivý proces, keď na prejednanie ním podaného odvolania nenariadil pojednávanie. Z citovaného ustanovenia § 385 ods. 1 CSP vyplýva, že odvolací súd tak nie je povinný urobiť v každom prípade, ale iba vtedy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo ak to vyžaduje dôležitý verejný záujem, o prípad ktorý nešlo v prejednávaní právnej veci. So zreteľom na uvedené ustanoveniu § 385 ods. 1 CSP zodpovedal postup súdu, ktorý o žalobcom podanom odvolaní rozhodol bez nariadenia pojednávania.

23. Z tohto dôvodu dovolací súd uvádza, že dovolanie žalobcu smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho

súdu, proti ktorému nie je procesne prípustné, najvyšší súd ho preto odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ a f/ CSP bez toho, aby skúmal správnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia.

24. Dovolací súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.